

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyní Sylvie Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci navrhovatele: **F. K.**, zast. Mgr. Petrem Muchou, advokátem se sídlem Štěpánská 540/7, Praha 2, proti odpůrkyni: **obec Jeníkov**, se sídlem Oldřichov 52, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Lidická 960/81, Brno, ve věci návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Jeníkov vydaného dne 21. 3. 2022 na základě usnesení Zastupitelstva obce Jeníkov č. 31/XI/5 ze dne 21. 3. 2022, č. j. OÚJE-219/2022, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2023, č. j. 142 A 4/2022-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Navrhovatel **je povinen** nahradit odpůrkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se jako vlastník dotčených pozemků (parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v k. ú. J. u D.) v lokalitě J.-j. domáhal zrušení části územního plánu odpůrkyně. Nesouhlasil s nově stanovenou etapizací a podmínkou územní studie v této lokalitě ani s vymezením místní komunikace na plochách určených k obytné zástavbě (plochy 56a-Z, 56b-Z, 57a-Z, 57b-Z, 58-Z, 59-Z, 60-Z a 61-Z).

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem návrh zamítl rozsudkem označeným v záhlaví a uložil navrhovateli povinnost nahradit odpůrkyni náklady řízení. Podle krajského soudu navrhovatel některé z nynějších námitek týkajících se proporcionality zvoleného řešení neuplatnil v námitkách proti územnímu plánu. S odkazy na judikaturu krajský soud uvedl,

že se nemohl proporcionality zvoleného řešení zabývat „v první linii“, aniž se k těmto otázkám mohla vyjádřit odpůrkyně. Shledal, že etapizace i podmínka územní studie byly stanoveny v souladu s právními předpisy, řádně odůvodněny a nevykazují znaky diskriminace ani libovůle.

[3] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že navrhovatel nemůže ovlivnit splnění podmínky etapizace, neboť není vlastníkem všech dotčených pozemků. Nepřisvědčil ani podrobněji nekonkretizované námitce týkající se umístění místní komunikace. Odůvodnění umístění pozemní komunikace v územním plánu je logické a obstojí. Územní plán nebyl podle krajského soudu pro navrhovatele překvapivý ani neporušil jeho legitimní očekávání.

II. Kasační stížnost, vyjádření odpůrkyně a replika

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí se závěry krajského soudu o své pasivitě během přijímání územního plánu. Stěžovatelovy námitky nebyly formálním protestem, ale směřovaly do věcných důvodů etapizace a pořízení územní studie včetně dopadu do jeho práv. Krajský soud pochybil, pokud se nezabýval námitkami týkajícími se proporcionality přijatého řešení.

[5] Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť pomíjí některé jeho námitky. K podmínce pořízení územní studie krajský soud pouze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS). Nezohlednil ale genezi vztahů v území a s tím spojenou adekvátnost územní studie, včetně dostatečné doby, kterou měla odpůrkyně na posouzení situace v území. Krajský soud pominul také nevyužití možnosti podle § 30 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a možné marné uplynutí lhůty pro pořízení územní studie.

[6] Krajský soud rovněž nezohlednil námitky týkající se definování daného území jako území s velkým plošným rozsahem, dále toho, že nelze stanovit podrobnější uspořádání daných ploch bez územní studie, a konečně vztahu územní studie k záplavovému území a údolní nivě potoka Bouřlivce. Ve vztahu k etapizaci nevypořádal krajský soud námitku, že „nekontrolovanou“ zástavbu je možné korigovat v rámci územního řízení.

[7] Stěžovatel je také přesvědčen, že krajský soud zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Neposkytl totiž stěžovateli řádné procesní poučení.

[8] Stěžovatel dále namítá, že s ohledem na rozsah dotčených ploch a dobu zpracování územního plánu nejsou dány legitimní důvody pro stanovení podmínky územní studie. Stěžovatel je ohledně územní studie odkázán na libovůli odpůrkyně. Lhůta čtyř let pro pořízení územní studie je nepřiměřená a představuje fakticky stavební uzávěru.

[9] Stěžovatelovy pozemky tvoří jednu z největších nově zastavitelných ploch, jak uvedl krajský soud. Krajský soud také nesprávně uzavřel, že námitky stěžovatele nesměřovaly do přiměřenosti, ale pouze do zákonnosti etapizace. Pokud je etapizace odůvodňována ochranou zemědělského půdního fondu, řeší problematiku, která je

pokračování

upravena zvláštními předpisy, a tohoto cíle lze dosáhnout jinými prostředky, které méně zasahují do práv stěžovatele.

[10] Odůvodnění etapizace marginalizuje existující přiléhající výstavbu. Rozptýlená výstavba by ani bez etapizace nevznikla. Krajský soud také pominul, že nároky na infrastrukturu lze vypořádat i bez etapizace, a to v územním řízení. Pozemní komunikace by mohla být vedena podél potoka Bouřlivce. Její současné vymezení omezuje stěžovatelovo vlastnické právo, navíc mu do budoucna hrozí vyvlastnění.

[11] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ačkoli stěžovatel vznesl četné námitky, neproporcionalitu přijatého řešení neuplatnil. Nebyly tak splněny podmínky pro to, aby se krajský soud těmito námitkami mohl zabývat. Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Podle stěžovatele pominuté námitky lze podřadit pod důvodnost zařazení etapizace a podmínky územní studie, s nimiž se krajský soud podrobně vypořádal. Napadený rozsudek není podle odpůrkyně zatížen ani jinou vadou řízení, neboť stěžovatelem uváděná poučovací povinnost z procesních předpisů neplyne.

[12] Podle odpůrkyně je třeba rozlišovat územní studii jako územně plánovací podklad a územní studii jako podklad pro rozhodování v území. Potřebnost územní studie jako podkladu pro rozhodování v území nemohla být nahrazena jejím zpracováním jako územně plánovacího podkladu. Lhůtu čtyř let již judikatura shledala za přiměřenou.

[13] Stěžovatelovy pozemky skutečně tvoří jednu z největších nově zastavitelných ploch. Stěžovatel nenamítl neproporcionalitu etapizace, přesto je podle odpůrkyně zvolené řešení proporcionální. Judikatura uznává, že etapizace může představovat mechanismus sloužící k ochraně zemědělského půdního fondu. Řízení o odnětí ze zemědělského půdního fondu zohlední aspekt ochrany půdy vždy pouze *ad hoc*. Etapizace je koncepční nástroj a nebylo ji možné nahradit jinými prostředky. Vedení pozemní komunikace není pro stěžovatele překvapivé, navíc vychází z předchozí územně plánovací dokumentace. S ohledem na záplavové území a aktivní zónu záplavového území nepřichází v úvahu vymezení pozemní komunikace podél potoka.

[14] Stěžovatel v replice odkázal na své námitky proti návrhu územního plánu. Zopakoval, že namítl neproporcionalitu řešení. Posouzení jeho údajné pasivity krajským soudem se odchyluje od ustálené judikatury. K prověření změn pořízení územní studie mělo dojít ještě před závazným stanovením využití dotčených ploch. V daném kontextu je lhůta čtyř let nepřiměřená.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[16] NSS se nejprve zabýval námitkou, podle níž se krajský soud dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud jej nepoučil o procesních povinnostech, konkrétně „*ve věci dostatečnosti či nedostatečnosti tvrzení jím podaných námitek, vyvrácení tvrzeného nevysvětlení pasivity v řízení či tvrzení existence závažných důvodů pro zrušení ÚP ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ao 2/2010-116.*“

[17] NSS předně podotýká, že není zcela zjevné, o čem konkrétně měl krajský soud stěžovatele poučit. Z kontextu věci lze usuzovat na to, že stěžovatel považuje za překvapivý závěr krajského soudu, že stěžovatel v procesu přijímání územního plánu nevznosl některé z námitek týkajících se přiměřenosti, a proto krajský soud uzavřel, že se proporcionalitou v těchto otázkách nemůže „v první linii“ zabývat (bod 62 napadeného rozsudku).

[18] Účelem poučovací povinnosti soudu podle § 36 odst. 1, případně § 49 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), je skutečně mimo jiné také naplnění ústavního zákazu překvapivých rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[19] V nynější věci však závěr krajského soudu popsáný v bodě [17] tohoto rozsudku nemohl být pro stěžovatele překvapivý. Obdobně jako krajský soud argumentovala odpůrkyně ve vyjádření k návrhu, s nímž byl stěžovatel seznámen. Také ze záznamu z jednání před krajským soudem plyne, že si stěžovatel byl této argumentace vědom, neboť jeho zástupce se proti ní při jednání vymezoval. Nadto platí, že cílem poučovací povinnosti je informovat účastníka o tom, jaká má v procesu práva a povinnosti, aby jím provedené procesní úkony mohly vyvolat zamýšlené účinky a aby mohl splnit své procesní povinnosti. Do poučovací povinnosti tedy nepatří návod, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (nálezn Ústavního soudu ze dne 25. 6. 1997, sp. zn. I. ÚS 63/96). Stěžovatelem požadované poučení tento rámec značně přesahuje. NSS uzavírá, že krajský soud neporušil svou poučovací povinnost a jeho rozhodnutí nebylo překvapivé. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[20] NSS dále posuzoval, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný z důvodu tvrzeného pomínutí některých návrhových bodů. Námitky, resp. dílčí argumenty, jejichž nevypořádání se stěžovatel dovolává (body [5] a [6] tohoto rozsudku), se týkaly proporcionality podmínky územní studie a etapizace. Převážně jde o argumenty, které stěžovatel neuplatnil v námitkách k návrhu územního plánu, ale až v návrhu podaném krajskému soudu. Proto se k nim odpůrkyně v odůvodnění územního plánu nad rámec obecného zdůvodnění zpravidla konkrétněji nevyjadřovala.

[21] Skutečnost, že některé ze svých výtek stěžovatel uplatnil až v řízení před soudem, nezpůsobuje nedostatek jeho aktivní procesní legitimace (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS).

[22] Zároveň však nelze po soudu požadovat odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnického práva navrhovatelů, aniž takovou úvahu před ním provedl správní orgán. Tento postup by odporoval ústavní zásadě dělby moci, právu na samosprávu i ochraně právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace (rozsudky NSS ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, bod 32, ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 Ao 6/2011-162, bod 28, či ze dne 29. 4. 2016, č. j. 4 As 149/2015-98, bod 53).

pokračování

[23] Pokud krajský soud v napadeném rozsudku v souladu s judikaturou ve vztahu k těmto námitkám zhodnotil zákonnost zvoleného řešení (bod 67), posoudil, zda bylo toto řešení srozumitelně a logicky odůvodněno a nevykazuje znaky diskriminace či libovůle (zejm. body 69 a 74 až 78) a tento svůj postup transparentně vysvětlil spolu s odkazy na přílehlavou judikaturu NSS (bod 58 a násl.), nespatřuje kasační soud v takovém postupu nepřipustné pominutí stěžovatelových námitek.

[24] K námitce, že nároky na kontrolovanou výstavbu, resp. veřejnou infrastrukturu lze vypořádat i bez etapizace, která byla jako jediná z údajně pominutých námitek zmíněna již během procesu přijímání územního plánu, NSS konstatuje, že na ni krajský soud přezkoumatelně reagoval, a to včetně odkazů na judikaturu (zejm. body 73 a 76 jeho rozsudku). Lze uzavřít, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[25] NSS se následně zabýval kasačními námitkami týkajícími se tvrzené nesprávnosti právního posouzení ze strany krajského soudu. Stěžovatel namítá, že krajský soud marginalizuje stávající zástavbu a pomíjí „vklínění“ nové zástavby mezi zastavěná území ze severu i z jihu, v důsledku čehož má být etapizace nadbytečná.

[26] S tímto názorem NSS nesouhlasí. Jak již vysvětlil krajský soud (bod 86 napadeného rozsudku) i odpůrkyně (zejm. s. 358 a 432 odůvodnění územního plánu), lokalita J.-j. přiléhá ke stávající výstavbě sídla J.v pouze ze severní části, kde jsou také umístěny plochy zařazené do 1. etapy. Zástavbu z jihu, jíž se stěžovatel dovolává, představuje zahrádkářská osada, která se navíc nachází na druhém břehu potoka Bouřlivce obklopeného biokoridorem.

[27] Není tedy pravdou, že by výstavba v libovolném pořadí na dotčených plochách, resp. pozemcích stěžovatele, organicky vyplnila existující mezeru ve výstavbě. Naopak jde o výstavbu směrem do volné krajiny, u níž je etapizace legitimním nástrojem její kontroly. Tato námitka tedy není důvodná.

[28] Stěžovatel dále namítá, že odpůrkyně odůvodňuje stanovení etapizace ochranou zemědělského půdního fondu, ačkoli tento cíl má být zajištěn méně zatěžujícím způsobem postupem podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.

[29] Na tuto námitku krajský soud přílehlavě reagoval v bodech 74 a 75 svého rozsudku. Vysvětlil, že dopady na zemědělský půdní fond jsou jedním z hledisek, které je nutno při pořizování územního plánu zohledňovat. Orgán ochrany zemědělského půdního fondu se účastní přijímání územního plánu. Jak plyne ze správního spisu, odpůrkyně během celého procesu komunikovala s orgánem ochrany zemědělského půdního fondu, jehož stanovisko k výstavbě v lokalitě J.-j. bylo původně negativní. Na základě konzultací, při nichž se odpůrkyně zasazovala o umožnění výstavby, tedy i ve prospěch zájmů stěžovatele, bylo vydáno nové souhlasné stanovisko, které však trvalo na zachování etapizace.

[30] NSS souhlasí s odpůrkyní v tom, že i nástroje územního plánování mohou sloužit k ochraně zemědělského půdního fondu; k tomu odpůrkyně odkázala na přílehlavou judikaturu (rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, body 62-63, či ze dne

30. 6. 2021, č. j. 5 As 373/2018-89, bod 80). Pokud tedy odpůrkyně uvedla jako jeden z důvodů pro stanovení etapizace (a nikoli důvod výlučný) ochranu zemědělského půdního fondu, považuje NSS takové odůvodnění za logické a legitimní. Ani této stěžovatelově námitce kasační soud nepřisvědčil.

[31] Stěžovatel také nesouhlasí s dílčím závěrem krajského soudu i odpůrkyně, podle něhož plochy zahrnující jeho pozemky vytváří v souhrnu jednu z největších nově zastavitelných ploch na území obce (bod 69 napadeného rozsudku, s. 431 odůvodnění územního plánu). NSS však považuje takové hodnocení rozsahu ploch určených k zástavbě v lokalitě Jeníkov-jih za příléhavé. Územní plán vymezuje zastavitelné plochy bydlení v celkové výměře 15,728 ha (část C.2.1 textové části územního plánu). Z toho tvoří plochy v lokalitě J.-j. 4,795 ha, tedy necelou třetinu celkové výměry a dominantní část nově zastavitelných ploch v katastrálním území J. u D. (4,795 ha z 6,796 ha).

[32] Lokalitu J.-j. tak lze bezpochyby považovat vedle lokalit O.-v. (8,071 ha) a O. – za návsí (4,987 ha zařazených v rámci ploch přestavby – část C.3.1 a C.3.5), u nichž byla také stanovena podmínka územní studie (s. 355 a 430 odůvodnění územního plánu), za jednu z největších nově zastavitelných ploch na území obce.

[33] Stěžovatel se rovněž brání proti umístění místní komunikace (zejm. jde o plochu 58-Z). V námitkách proti územnímu plánu i v soudním řízení tvrdil, že by tato komunikace neměla protínat dotčené pozemky, ale měla by vést podél potoka Bouřlivce. Nesouhlas s postupem odpůrkyně odůvodnil zásahem do svého vlastnického práva spojeným s rizikem vyvlastnění.

[34] NSS přisvědčil krajskému soudu, že tato námitka je poněkud neurčitá (bod 90 napadeného rozsudku), neboť z ní nevyplývá, proč by mělo být vhodnější či méně zatěžující vést místní komunikaci podél potoka (viz dále v bodě [37]). Současně však musí kasační soud částečně korigovat (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008-66) závěr krajského soudu, který v témže bodě uvedl, že vymezovat plochy pro pozemní komunikace do záplavové zóny není možné.

[35] Podle § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném v době přijetí a účinnosti územního plánu, platilo, že *v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou [...] nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury.*

[36] Podle vodního zákona tedy platil (a platí – změna jeho § 67 odst. 1 účinná od 1. 1. 2024 pouze přizpůsobila terminologii novému veřejnému stavebnímu právu vypuštěním slova „umísťovat“) zákaz výstavby pouze v aktivní zóně záplavových území, nikoli v záplavových územích obecně, jak uvedl krajský soud. Rozhodnutí o stanovení záplavového území a jeho aktivní zóny ve vztahu k potoku Bouřlivci vodoprávním úřadem (§ 66 vodního zákona) krajský soud neprovedl jako důkaz (bod 45 jeho rozsudku), a proto z něj NSS nemohl vycházet. Rozsah záplavového území Q_{100} a aktivní zóny je nicméně patrný mj. z koordinačního výkresu, který je součástí správního spisu.

pokračování

[37] Přestože není zákaz výstavby dopravní infrastruktury v záplavových územích tak kategorický, jak dovodil krajský soud (a odpůrkyně na s. 434 odůvodnění), ob stojí závěr, že stěžovatelovy námitky týkající se umístění místní komunikace nejsou důvodné. Lze shrnout, že vodní zákon koncipuje možnost povolovat stavby dopravní infrastruktury v aktivní zóně záplavového území jako výjimku z pravidla, tedy pro situace, kdy jde o skutečně *nezbytné* stavby dopravní infrastruktury. Stěžovatel však v žádné fázi řízení nevysvětlil, proč by umístění místní komunikace podél potoka mělo být v daném případě nezbytné (či alespoň vhodnější).

[38] NSS nepopírá, že umístění místní komunikace podle stěžovatelových preferencí by bylo ve vztahu k němu méně zasahující, odpůrkyně však v rámci vypořádání námitek přesvědčivě a logicky odůvodnila, že místní komunikace je vymezována středem lokality tak, aby z ní bylo možné obsloužit všechny přilehlé zastavitelné plochy (k tomu lze poukázat na podmínku podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území). Zároveň toto vymezení navazuje na vymezení z předchozího územního plánu. Pokud odpůrkyně adekvátně odůvodnila, proč za nejvhodnější řešení dopravní obslužnosti dané lokality považuje pozemní komunikaci vedenou jejím středem, neshledává NSS ve shodě s krajským soudem na tomto řešení, byť stěžovatelem nepreferovaném, nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva.

[39] Stěžovatel dále nesouhlasí s vypořádáním svého odkazu na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009-86, v bodě 68 napadeného rozsudku. Poukazem na toto rozhodnutí chtěl podpořit svou argumentaci, že změny v daných plochách měla prověřit územní studie před přijetím územního plánu.

[40] K tomu NSS uvádí, že citovaný rozsudek se vyjadřoval k územní studii, jež měla prověřit *vhodnost území pro určité využití* (bod 28 rozsudku NSS č. j. 1 Ao 2/2009-86). To však není případ územní studie, která byla stanovena jako podmínka pro rozhodování o změnách v území v lokalitě J.-j.. Plochy v této lokalitě byly k obytné zástavbě určeny již před účinností nynějšího územního plánu, který na toto určení navázal (s. 430 odůvodnění územního plánu).

[41] Jak vyplývá z odůvodnění územního plánu, podmínka územní studie stanovena ve stěžovatelově věci sleduje odlišný cíl – má prověřit podrobnější uspořádání ploch, zejména veřejných prostranství, a to i ve vztahu k údolní nivě potoka Bouřlivce a krajinnému rázu vůbec (s. 358 odůvodnění územního plánu).

[42] Jinak řečeno, územní studie nařízená odpůrkyní nemá prověřit, zda se bude v dané lokalitě nacházet obytná zástavba (tedy *vhodnost území pro určité využití* podle stěžovatelem citovaného rozsudku), ale má zhodnotit, jak konkrétně bude tato obytná zástavba koncipována (např. z hlediska podmínky vymezení veřejných prostranství podle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území). Závěr krajského soudu, že stěžovatelem citovaný rozsudek není pro věc přílehlavý, je proto správný.

[43] Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení otázky, zda je čtyřletá lhůta pro vypracování územní studia přiměřená. Tato námitka patří mezi ty, které stěžovatel uplatnil

poprvé až v návrhu krajského soudu, který ji proto posuzoval pouze v omezenější míře (viz výše v bodě [22]). Ze stejného důvodu se touto námitkou dopodrobna nebude zabývat ani NSS.

[44] NSS má ve shodě s krajským soudem za to, že délka stanovené lhůty neodporuje právním předpisům, odpůrkyně ji odůvodnila a lhůta se na první pohled nejeví jako zjevně nepřiměřená. K tomu lze odkázat na krajským soudem citovaný rozsudek ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 152/2015-103, č. 3588/2017 Sb. NSS (zejm. bod 40). V něm NSS uvedl, že přiměřená lhůta bude zpravidla počítána (maximálně) v řádu jednotek let, přičemž připomněl, že v přechodném ustanovení (čl. II bod 5) zákona č. 350/2012 Sb. zákonodárce zavedl lhůtu čtyř let pro ty případy, kdy podle předchozí právní úpravy žádná lhůta stanovena nebyla. To naznačuje, že v obecné rovině považuje zákonodárce čtyřletou lhůtu pro pořízení územní studie za přiměřenou.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[46] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Toto právo naopak náleží procesně úspěšné odpůrkyni. Vzhledem k tomu, že odpůrkyně je malou obcí, která nedisponuje vlastním odborným personálem, má NSS ve shodě s krajským soudem za to, že náklady zastoupení advokátem jsou účelně vynaloženými náklady přesahujícími její běžnou úřední činnost (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29).

[47] Náhrada nákladů řízení se skládá z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč za sepis vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Obchodní korporace, v níž zástupce odpůrkyně vykonává advokacii, je plátkyní DPH, proto soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. náhradu zvýšil o tuto daň ve výši 714 Kč na celkových 4 114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu